

Stemning og de Ønsker, som denne Stemning har frem, maa gaa videre, og dertil vil jeg føje det Haab, at Sagen, naar den gaa videre, maa blive til Kendsgerning i en eller anden Form, som maa blive tilfredsstillende. Jeg vil da ikke tage mig det saa nær, at der gives 100 Kr. ogsaa til Folk, som ikke trænge. Jeg er nemlig overbevist om, at de Folk, der ikke trænge, blandt dem, som have deltaget i Krigen, endnu ville være saa gennemtrængte af den Aand, der bar dem i 1848, og som vi baade i dette Ting og i det andet Ting have hørt slaa ud i stærke og varme Ord, at de ville give Pengene en hæderfuld og nobel Anvendelse, hvad enten det sker ved, at de overlade dem til en trængende Kammerat, eller under hvilken anden Form det kan ske. Den Tanke vil da ikke en Gang være udelukket, som vil tilfredsstille flere af Forslagsstillerne, at Pengene mulig blive anvendte til at rette nogle af de Mangler, som baade de og jeg finde, at dette Ting har ladet blive staaende ved sin Behandling af Forsvarsbevillingerne. Jeg vil altsaa motivere min Afstemning derved, at jeg ikke ønsker at svække, om end kun med min ene Stemme, men gerne vil styrke den stærke Stemning, som har baaret et Ønske frem i Folketinget om at bringe et i Forhold til Evnerne ret betydeligt Offer af Statens Midler for at hædre de Mænd, der for 50 Aar siden vovede deres Liv for at sikre Landets Eksistens.

Colding: Skønt jeg har den fulde Følelse af, at det foreliggende Lovforslag ikke vil komme til at virke, naar man tager Hensyn til de Indvendinger, der ere komne fra forskellige Sider, vil jeg dog begynde med at udtale min fulde Sympati for Forslaget. Allerede det har min Sympati, at det store Flertal i denne Sal har ønsket at anerkende det berettigede i, at man mindes Krigen i 1848, 49 og 50, og at man ikke indskrænker sig til at mindes enkelte, der have været saa uheldige at blive saarede, men udstrækker Hædersgaven til alle, som have taget Del i Kampen for Fædrelandet. Det vilde ogsaa være et ganske ejendommeligt Princip, som man vilde slaa fast, at man 50 Aar efter en saadan Trearskrig kun skulde mindes dem, der have været saa uheldige at blive saarede i Krigen, Folk, hvem der er draget Omsorg for i Forvejen paa en eller anden Maade. Det vil man ikke finde noget Sidestykke til i noget andet Land, hvorimod Hædersgaven altid kommer alle dem til Del, som

have været med i Krigen. Man skal ikke smaalig sige: den har været med i Slagteriet, den har været uden for Bommen og den inden for Bommen. Enhver, der har staaet i Rækkerne, det er det korrekte Udtryk, enhver, der har staaet i Armeens Rammer, maa regnes som Deltager i Krigen, og det saa meget mere, som man ikke kan sige, at en Afdeling, som har ligget i Reserve ovre paa Fyn ved Middelfart, ikke har været med i Krigen, fordi den ikke har deltaget i selve Kampen. Som bekendt kunne ikke alle komme til at deltage i Kampen, og der var ogsaa i 1864 Afdelinger, som ikke kom i Kampen. Man skulde altsaa kunne sige om saadanne Afdelinger, der ikke kom i Ilden, at de ikke kunde bære Hæderstegnet fra 1864, fordi de ikke havde været med i Krigen! Dette finder jeg er det mindre gode ved det Ændringsforslag, de fire Herrer af Højre have stillet, og dernæst kan der gøres den Indvending, at det er næsten umuligt for Administrationen at kunne besvare det Spørgsmaal, hvem der har lidt af en Rift i Fingeren eller i Benet, et Saar, som maaske har blødt i 5 Minutter, og hvem, der ikke har det. Det er ligegyldigt, hvor stort eller lille Saaret har været, de ville kunne melde sig alle sammen. Naa, det var jo heller ikke nogen Ulykke, om der meldte sig nogle, der ikke fortjente det. Hellere give til nogle, der ikke fortjente det, end forbigaa nogle, der fortjente det. Derfor hylder jeg det Princip, at Hædersgaverne skulde tildeles alle.

Det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) sagde forrige Gang, at det kun var de menige, det kom an paa, thi de gik ufrivilligt med, medens Officerer og Underofficerer vare lønede dertil. Ja, det er, som man tager det. Jeg kan ikke skelne mellem en Følelse af Anerkendelse over for Officerer og Underofficerer, Befalingsmænd altsaa, og en anden over for de menige. Den maa vist være den samme. Man kan ikke skelne saaledes, at man siger: Vi anerkende de meniges Virksomhed, men vi kunne ikke anerkende Officerernes og Underofficerernes. Vi kunne det saa meget mindre, som Krigen i 1848—50 var et lysende Eksempel, ikke alene for os selv, men for alle Nationer, paa, hvorledes en modig og be hjertet Officers- og Underofficersstand er i Stand til at kæmpe mod Overmagten med meget lidt uddannede og øvede menige. Det er saaledes anerkendt, at Slaget ved Slesvig i 1848 var et af de smukkeste og bedst udførte Slag. Det blev tabt, fordi Overmagten var for stor, men Kampen var